

BULEVARD DE PARÍS

Travessen la foscor de les vuit del vespre un seguit d'ànimes, que ara, després de tot un dia atrafegat, s'aturen a respirar l'aire fresc d'un novembre qualsevol.

Les veïnes enraonen i comaregen, parlen de les últimes novetats del barri. Creuen conèixer tot i tothom. Pobres dones, no es coneixen ni elles mateixes.

Ningú a l'avinguda es coneix. Tots són desconeguts. Es lleven a les 5, 6 o 7 del matí per acudir a una feina que no els complau però que els permet comprar l'últim cotxe del mercat, o la nova rentadora, que sembla ser que fa miracles, i les dones s'estalviaran una feïnada. Arriben a casa i deixen el barret i la gavardina al penjador, rere la porta. Saluden a l'esposa, qui està preparant el sopar, amb un petó dessabeït. No cal que admetin que hi ha una altra, l'amant, i que per això han perdut tot interès en la muller. O potser va ser al revés, primer es van cansar i després van buscar el que ells anomenen "un refugi".

Seuen al sofà fins que la dona termina de cuinar, per sopar i marxar al llit, i esperar la muller, que encara ha d'acabar de desparar la taula, acompanyar els 3 fills al llit, explicar-los un conte, passar la moderna aspiradora comprada amb el sou del marit, posar-se les cremes anti-edat (que quina vergonya és aquesta d'aparentar l'edat que es té), i un cop hagi acabat amb les obligacions que li han tocat com a dona i que ha de complir com a bona ciutadana i persona, només llavors, se'n va a dormir i descansar després d'un llarg dia en el que en cap moment s'ha parat a pensar en ella.

L'endemà torna a ser un dia gairebé idèntic a l'anterior, amb les mateixes feines, les mateixes paraules, els mateixos gestos, els mateixos defectes... Res canvia al bulevard. Tampoc dins les llars.

Però bé, no ens esverem ni preocupem, això és cosa del segle passat, sembla que ara tot ha canviat...

O no...

Oriana Sandoval Culebras